

Sestry a bratia!

Lukáš 18,1- 7.8

A povedal im podobenstvo, ako sa im treba vždy modliť a neochabovať. Hovoril: V ktoromsi meste bol sudca, Boha sa nebál a človeka nehanbil. A bola v tom meste vdova, ktorá chodila k nemu a prosila ho: zastaň sa ma oproti môjmu protivníkovi! Ale on dlho nechcel. Potom si však povedal: Čo sa aj Boha nebojím ani človeka nehanbím, ale ma táto vdova obťažuje, zastanem sa jej, aby nakoniec neprišla a nedokaličila ma. A Pán povedal: Počujte, čo vraví nespravodlivý sudca. Či by sa Boh snád' nezastal svojich vyvolených, ktorí dňom a nocou volajú k Nemu, i keď mešká s ich vyslyšaním? Hovorím vám: Skoro sa ich zastane. Ale keď príde Syn človeka, či nájde vieru na zemi? Amen.

Uvažujme dnes o prosebnej modlitbe.

Jej plastickú ilustráciu nachádzame v naratívnom podobenstve o sudcovi a vdove, ale aj v mnohých ďalších podobenstvách Pána Ježiša...

Modlitbou predkladáme Pánu Bohu celý svoj život, vrátane našich prianí, túžob i našej vlastnej bezmocnosti.

Každý, kto pred Bohom priznáva svoju krehkosť a biedu, je si vedomý, že v našom svete navzdory všemožnému zabezpečeniu, neexistujú žiadne definitívne istoty.

Týmto priznaním dávame najavo našu dôveru, že sa Náš Tvorca o všetkých a o všetko stará, že beh sveta a osud ľudí riadi a spravuje práve On, že sa na Neho môžeme aj v krajnej opustenosti a núdzi spoľahnúť a že pevnú oporu a pomoc nájdeme koniec koncov iba v Ňom. Dojemným spôsobom to vyjadruje poznámka zachovaná v písomnej forme, ktorá bola nájdená na smrteľnej posteli Martina Luthera.

Môžeme ju hodnotiť aj ako výsledok teologickej práce a prejav živej viery nášho reformátora. „ Sme žobráci. Hoc est verum: To je číra pravda.“

Trochu technická otázka znie: Máme Pána Boha prosiť o jeho zákrok až vtedy, keď sme konfrontovaní s hranicami vlastných možností?

Iste nie!

Učí tak aj Ježiš svojich učeníkov, keď im vstúpuje, aby na Boha mysleli nielen uprostred bezvýchodiskovej situácie, ale aby k nemu volali neochvejne a neúnavne stále.

Práve túto požiadavku ilustruje podobenstvom o sudcovi a vdove.

Vdovu si nemusíme predstavovať ako ženu pokročilého veku.

Dievčatá sa vtedy vydávali približne 14 ročné a priemerná dĺžka života bola omnoho nižšia než je tomu dnes.

Dotyčná žena nemá po manželovej smrti nikoho, kto by ju chránil.

V spoločnosti, v ktorej o všetkom rozhodujú muži, nemá nikoho, kto by zastupoval jej záujmy.

Táto žena chce svoje právo.

Lenže nemá nič, čo by mohla sudcovi darovať, aby jej vec vôbec zobral do úvahy.

Sudca je svojvoľný, úplatný, skorumpovaný, skazený, myslí iba na svoje blaho.

K rozumu ho napokon neprivedie výbuch hnevu tejto ženy, ale jeho vlastná túžba mať konečne pokoj..

Neriadi sa teda vznešenými motívmi, ale čisto praktickými úvahami.

Položme teraz kardinálnu otázku: Zaobchádza aj Pán Boh s človekom podobne svojvoľne ako tento sudca?

Plní naše prosby z púheho rozmaru a z pohodlnosti?

Myslím si, takéto pochybnosti nikto z učeníkov nevyslovil, potom, ako si vypočuli Ježišovo rozprávanie.

Okamžite pochopili, čo tento príbeh znamená, totiž, že sa nemajú modliť váhavo, a iba v úzkostiach.

Majú si vziať príklad z vytrvalosti tejto bezmocnej ženy.

Lebo keď vyslovujeme naše prosby dostatočne naliehavo a vytrvalo, každá z nich príde k Božiemu uchu a srdcu.

Inak povedané, ak pohla vytrvalosť bezmocnej ženy ničomným sudcom, o koľko pravdepodobnejšie je, že naša neochvejná viera, naše neochvejné prosby z hĺbokosti duše, obmäkčia Toho, ktorý je v nebesiach a zároveň pri nás a s nami.

Neúnavnosť a výdrž .... to je v príbehu tá správna cesta....

Sestry a bratia, keď hovoríme o modlitbe, vynára sa celá retiazka ďalších zásadných otázok, ktorých odpovede sú mimoriadne náročné.

Tak napríklad, či nám Pán Boh môže poskytnúť všetko, o čo ho prosíme?

Toto je otázka o Božej *všemohúcnosti*, ktorá je ale *podriadená Božej láske*.

No môžeme položiť aj inú otázku: O čo máme Najvyššieho prosiť?

Myslím si, že najmä o to, aby sme Jeho nesmiernu lásku dokázali *všade objaviť* a aby sme boli schopní ju prijať a opätovať.

Prirodzene, že sa môžeme obracať na Najvyššieho aj s prosbami, ktoré sú celkom všedné.

Veď tak, ako dieťa túži po viditeľných známkach náklonnosti, ktoré sú konkrétnym prejavom rodičovskej lásky, podobne smie a má človek prosiť Boha o pomoc vo všetkých svojich starostiach a útrapách, pretože Božia láska sa prejavuje aj vo veciach pominuteľných.

Na to ukazuje sám Ježiš, keď spolu s prosbou o príchod kráľovstva Božieho, jedným dychom vyjadri aj prosbu o každodenný chlieb.

Ľudia majú ale v živote skúsenosť, že ich mnohé prosby zostávajú nesplnené a často konštatujú, že Pán Boh nehovorí, neodpovedá, nepomáha, že mlčí.

Uspokojí nás vysvetlenie, že Božie mlčanie pramení z toho, že sme neprosili dostatočne vytrvalo?

Takéto vysvetlenie nás neuspokojí.

Veď veľaokrát otvárame Bohu celé svoje srdce, a predkladáme mu celé naše nešťastie v zúfalej viere, že iba on nám môže pomôcť a že nám aj skutočne pomôže.

Možno si vyhradzuje právo na to, aby nám splnenie konkrétnych prosieb niekedy aj odmietol.

To ale nemusí znamenať, že prosbe nenačúval.

Vtedy je to na nás a situáciu za ktorej zmenu sme sa modlili, sa musíme pokúsiť zvládnuť sami....

Konkrétne to znamená, že On môže prosbu vypočuť, aj keď nám ju nesplní.

Vypočutie totiž spočíva v tom, že modliaci sa nájde v Bohu opäť pevnú pôdu a bezpečnú oporu.

Je zaujímavé, že každým nesplnením konkrétnej prosby, akoby Boh dával človeku otázku, ktorá znie:

„Veríš, že môžem tvoje šťastie uskutočniť inou cestou, než tou, ktorou by si sa ty rád vybral?“

„Veríš, že ja mám širší uhol pohľadu, širší obzor, širšiu perspektívu?“

Prijať takéto Božie otázky a riešenia je možno pre nás vyčerpávajúce, je to tak trochu vyčerpávajúca viera, ale my máme na to, aby sme ju zvládli.

Je ešte jedna otázka, ktorá možno nebude mať odpoveď, ale aspoň si ju sformulujme a vyslovme.

Prečo Pán Boh niekedy nesplní ani prosby, ktorých jediným cieľom je ochrániť nevinných ľudí pred utrpením?

A tu sme pri otázke samotného utrpenia, prečo utrpenie existuje, a k čomu sú muky nevinných a prečo máme niekedy dojem, akoby si Pán Boh zapchával uši pred prosbami, ktoré by podľa nášho názoru mal splniť?

Ak chceme byť úprimní, nezostáva nám odpovedať nič, len, že NEVIEME....

Nevieme, prečo je to tak.

Toto nevedenie bytostne súvisí s Božou tajupnosťou.

V každom prípade platí, že každý teoretický výklad problematiky utrpenia zostane vždy ďaleko pozadu za tým, ako utrpenie prežívame a ako ho zdolávame.

Ak Pán Boh odopiera splnenie prosby, ak mlčí, akoby človeka opustil, veriť vtedy býva ťažké.

Ale nemáme aj skúsenosť opačnú?

Skúsenosť, ktorá nám dovoľuje povedať: Čím by som bol, keby som sa nemohol vyjadriť modlitbou?

Čím by som bol bez Boha, ktorého sa môžem držať?

Čím by som bol bez viery, o ktorú sa opieram? AMEN.